

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qui adiurare, & adiutari possint. punct 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

Qui adiurari & adiurari possunt.

SUMMARIUM.

1. Omnis creatura intellectualis prestare potest adiurationem.
2. Non omnibus datum est, adiurare solemniter, sed gradu exercitiae insignitis.
3. Sola creatura intellectualis adiurari potest.
4. Quorum comparatione adiuratio deprecatoria vel imperativa facienda est.
5. Qualiter creatura irrationalis adiuretur.
6. Per se mortale est creaturas irracionales adiurare directe.
7. Aliquando irracionales adiurari non obsecratione, nec imperio morali, sed physico debet tamen adiuratus cognoscere, se supernaturalis virtute praeditum esse.

1. **C**eterum est omnem creaturam intellectualem, & solam illam prestare posse adiurationem. Quia quilibet illarum confertur Deum vel sanctos potest. Et nulla alia. In primis Deus ipse contestationem sui nominis, & sanctorum mouere creaturas potest ad aliquid faciendum, & consequenter potest adiurare. Idem est de Angelis, sanctis hominibus, & daemonibus. Omnes namque representare alius nomen Dei, & sanctorum possunt, ut illius amore, vel timore moueantur ad aliquid faciendum.

2. Aduerto tamen; adiurare solemniter, non omnibus datum esse, sed solum ministris ab Ecclesia consecratis: quales sunt insigniti gradu exercitiae. Nam licet alij possint daemones adiurare, sed non publice, & solemniter; & qualiter ministri consecrati praestant. Sed priuatum, & per fidem in Christum, & eius sanctissimi nominis inuocationem; tametsi exorcismos Ecclesiae recitet. Suar. lib. 4. cap. 2. n. 10. Sanch. lib. 2. summa cap. 42. num. 18.

3. Deinde euident est omnem creaturam intellectualem & solam illam adiurari posse. Priorem partem proba discurrendo breuiter per omnes creaturas intellectuales. Deus enim, & per ipsum & per sanctos adiurari potest; quatenus inuocato eius nomine & sanctorum meritis ab ipso beneficia petis. Est enim illa petitio, & oratio: quatenus est rei honesta supplex postulatio: adiuratio; quatenus illa inuocatione mouere Deum ad concessionem petiti intendis. Neque obstat, Deum à seipso non esse distinctum, quominus possit sui inuocatione & representatione moueri, ad concedendum. Omnia enim propter semetipsum operatus est Dominus; quid mirum, si representata eius bonitate moueatur efficacius ad concedendum. Quia efficacius petimus, & postulamus. Angelos verò & homines clarum est adiurari posse. Siquidem representatione Dei & sanctorum moueri possunt, ad praestandum postulatam, vel imperatum. Solum de daemonibus, & damnatis est difficultas; qua ratione possint adiurari; eo quod nec amore, nec timore Dei moueantur; sed omnia ex odio operentur. Sed omnino dicendum est, adiurari quatenus contestatione diuini nominis, cuiusque virtute coacti praestant, quae sibi imperantur. Probaturque potest ex exorcismis Ecclesiae ad hunc effectum institutis. At quia non amore virtutis, nec voluntarie praestans propria adiuratio non est; sed quandam cum adiuratione similitudinem habet. Vt bene notauit Valent. 2. 2. diff. 6. q. 8. punct. 2. Sanchez lib. 2. cap. 42. num. 15.

4. Sed quia duplicem diximus esse adiurationem, deprecatoriam & imperatoriam, est aduertendum: imperatoriam nunquam fieri posse nisi comparatione subditorum; & in his, in quibus adiurandi subduntur, aliud nomen Dei inique assumetur, ad imperandum, quod imperari nulla ratione potest; ac proinde esset peccatum non solum iniustitiae contra proximum, & eo quod diuinum nomen vsurpetur ad praedictam vim & iniustitiam inferendam. Sic Suarez tom. 2. de religione lib. 4. de adiuratione cap. 4. num. 12. Sanch. lib. 2. summa. cap. 42. num. 23. Quapropter Deus nunquam adiurari potest imperando, sed obsecrando. Quia est suprema potestas nemini subiecta. Econtra verò ipse neminem adiurare potest obsecratione, sed imperio. Angeli verò sancti & viatores adiurari inuicem possunt, sed obsecratione, non imperio; nisi in aliquo casu iustificationem, & potestatem ad imperandum habeant. Tandem daemones adiurari possunt ad hominibus, non obsecratione, sed imperio absoluto, & efficaci; quae omnia per se sunt manifesta.

5. Dixi solum creaturam intellectualem adiurari posse Quia in electa carenti representationi nihil potest, cuius representatione moueatur. Sic omnes Doctores. Quapropter cum sal, & aqua exorcizantur, non ipsa, sed Deus, & daemones adiurantur,

Deus; ut in eorum vsu assistat, fauorem praestans. Daemones, ut fugiat, & à nocendo desinat. Et idem est, cum adiurantur nubes, grandines locustae, aliaque nocentia. Non enim per se haec adiurantur. Quia adiurationis capaces non sunt, sed Deus ipse adiuratur, ne illa nocentia permittat, & daemones adiuratur, illis vtendo nobis noceat. Sic Sanctus Thomas 2. 2. q. 90. art. 3. Valent. diff. 6. q. 8. punct. 2. ad finem. Sanch. lib. 2. cap. 42. num. 38. Lessius lib. 2. cap. 42. dub. 13. n. 72. Suar. tom. 2. de Religione lib. 4. cap. 1. n. 12. & 13. Bonacina diff. 4. quest. 1. punct. ult. num. 3.

6. Quod autem peccatum sit, has creaturas irracionales adiurare per se, & directo sermone ad ipsas, quasi ipsa nobis nocerent? Non constat inter Doctores. Mihi probabilius est, per se mortale esse. Quia grauis videtur esse irreuerentia, exorcismos Ecclesiae, aliaque diuina verba applicare frustra, vanè, & inutiliter, & rei omnino incapaci. Regulariter culpam venialem non excedit ob simplicitatem adiutantis. Bonacina & Sanchez supra. A mortali vero nunquam excusarem ad vsu aliquibus locis introductum, has creaturas irracionales adiurandi. Vocantur enim ad iudicium simul cum plebe cui nocent, & constituto ex vtraque parte procuratore, & aduocato, accusantur; iudices recipiunt accusationes, defensionem; ac tandem auditis rationibus ex vtraque parte excommunicantur, & anathematizantur. Quod certe ridiculum est, & omnino superfluum. Siquidem indicatur ipsas creaturas irracionales capaces esse iudicij. Si autem pugna, & controuersia non cum ipsis irracionabilibus, sed cum daemionibus, qui praesuntur illa mouere, ageretur; vanum etiam est, & superstitiosum. Non enim accusatio, excommunicatio, aut sententia in illos effectum habere potest. Praeterquam quod saepe non à daemone, sed à Deo haec irracionabilia mouentur, & hominibus nocent, vel in poenam peccati commissi, vel ad eorum correctionem, vel ad alios fines à diuina providentia praedictos. Neque obstat, aliquando illa irracionabilia sententiae lae obediunt. Quia forte id daemones praestant, ut haec superstitiosa, & vana hominibus efficacius persuadeat. Sic Sorus lib. 5. de iustitia quest. 12. art. 2. sine & lib. 8. quest. 3. art. 3. sine. Nauarrus lib. 5. consilio. tit. de sententia excommunicationis consilio 2. per totum in 2. editione Valent. 2. 2. diff. 6. quest. 8. punct. 2. sine. Sanchez lib. 2. summa. c. 42. n. 39.

7. Aduerto tamen; aliquos supernaturali virtute praeditos haec irracionabilia adiurare non obsecratione, neque imperio morali, sed physico & efficaci. Sicut enim Christus dominus propria virtute imperauit ventis, & mari, & facta est tranquillitas; ita eius serui virtute ab illo accepta his imperare possunt. Suar. tom. 2. de Religione lib. 4. cap. 2. num. 14. Sed qualiter constare possit; an virtute diuina; an ope daemionis haec praestentur; cum de superstitione instituo sermonem lae explicio.

PUNCTUM IV.

Quis modus seruandus sit in adiuratione daemionis?

SUMMARIUM.

1. Quae conditiones seruandae sunt in hac adiuratione ut licita sit.
2. Daemones non sunt obsecrandi, sed imperandi, & oburgandi, neque ad alium finem nisi ad eum, qui est à Christo praedictus, & à legitimo ministro.
3. Non potest daemones aliud imperari nisi ut à nocendo desinat.
4. Proponitur quaedam obiectio.
5. Quae possunt daemones praecipere, & interrogari, ut respondeant.
6. Quae sunt vana, inutilia & forte nocua nequaquam interrogari possunt.
7. An vnam, vel alteram rem vanam ex curiositate interrogare, sit mortale? Negant plures.
8. Verius est esse mortale.
9. Non licet petere à Daemone superiore, ut inferiorem de corpore pellat.
10. Quid si daemones superior simul cum inferiori in corpore hominis assistat?
11. Licitum est à daemone in corpore humano existente petere sequi sui egressum.
12. Qualiter liceat adiutori amandare daemones in infernum, vel in desertum l. cum.
13. Qualiter liceat auertere daemones offerenti egressum ex homine, si permittatur in alium ingredi.
14. Licet conuincere daemones petenti ne relegatur in infernum, neue nouis cruciatibus affligatur.